

KIRKEBLAD

FOR

DAVIK

Nr. 84

Utkommer hver måned

September 1937

Utgiver og redaktør:
Prost Slaattelid
Davik

8. årg.

Jeg tenkte jeg visste —

Jeg tenkte jeg visste hvad kjærlighet var,
jeg trodde jeg selv var god, —
sa stod jeg en dag for en korsfestet mann,
hvis vunder dryppet av blod.

Jeg hørte han bad for den boddelflokk
som naglet til korset ham fast.
Da var det som dypest i hjertets grunn
en kilde av tårer brast.

Jeg knelte stille ved korsets fot,
— så bitre tårene flot, —
jeg så mig selv med et iskoldt sinn,
en synder i dypeste nød.

Han led den straff jeg hadde forskyldt
— selv han syndet ei, —
da hvasket jeg til ham: Forbarm dig mildt
og bed du også for mig.

Han boiet hodet mot mig tyst,
den bleke, korsfestede mann,
og sa: Idag skal du være visst
med mig i de levendes land.

Det falt med fred over hjertet ned,
hans munns velsignede ord.
Min synd har jeg sett og min frelser jeg fant,
i de levendes land jeg bor.

Chr. Ludwigs.

I Guds hus.

Forvar din fot nar du gar til
Guds hus. Pred. 4, 17.

Gå ikke tankeløst og lettsindig til Guds hus eller annetsteds hvor Guds ord forkynnes! Pass pa hvorledes du går dit, med hvilket sinnelag, i hvilken stemning! Husk pa hvem det er du skal møte!

Hvem er det I vil høre? Hvem er det I vil møte? Vel ikke et menneske, en predikant? Er det ikke Herren I vil høre og møte? Har I intet offer å bringe ham? Ingen særlig trang til noget fra ham?

Men da sømmer det sig vel at I moter frem for ham, den Høie og Hellige, med

botferdighet og ydmykhet, — med litt av Abrahams sinn: Se, jeg har dristet mig til å tale med Herren endog jeg er støv og aske. Da sømmer sig det samlede andektige sinn som lukker verden og dens travle larm ute og vil være alene med ham som skal tilbedes, — i syndsbekjennelse og trosbekjennelse, i bønn og lov og takk.

Tenk dig Herren møter dig ved kirke-døren. Han spør: Hvad vil du? Og du svarer: Dig vil jeg linne, dig vil jeg møte. Dig vil jeg bringe — akk jeg har ikke annet — mitt fattige hjerte som hungrer efter dig. Med dig vil jeg tilbringe denne hellige time. Jeg vil gi dig min fattigdom — og få av din rikdom hvad mitt hjerte trenger, Herre, det vil jeg!

Tro mig: da fullbyrdes det møte med Gud i given og i mottagen som er gudstjenestens idé. Da får du gudstjeneste for Herren og i Herren.

Gud, la det lykkes! I Jesu navn, amen.

Fra »Bud og Hilsen«.

Gode gaver.

Preike i Rugsund 5. juni. Framhald.

III. Denne stemna idag er jo til minne om innføringa av formannskapa. Det var folkestyret, bygdene sitt sjølvstyre, som på den maten vart sett i verk. Folket skulde styra seg sjølv ved sine valde tillitsmenn, sine beste menn. Det var og ei god gæve. Ein kan spørja um folkestyre har noko med kristendomen å gjera. Ja visseleg. Kristendom er djupast set grunnlaget for eit sundt folkestyre. For dersom folkestyret skal stå ved lag og vera til gagn, so set det visse krav til styrarane. Det gjeld dei som sit i stortinget, og dei som sit i heradstyre og i alle andre styre. For det fyrste: Dei må

ha den pliktkjensle som kan sjå burt frå eigne interesser og egoistiske fyremål, den som alltid verkeleg har folket sin bate for augo, og som kan ofra seg sjølv og sitt når det trengst. Eigeninteresse, partifyremål, klasseegoisme må vika. Og for det andre: Dei må ha den personlege ansvarskjensla for alt det dei gjer; dei må ikkje krypa i skjol bak eit fleirtal eller eit parti eller ein førar; dei må kjenna sitt ansvar for det folk dei skal tena. Og for det tredje: Dei må ha mod og styrke til å gå etter det dei trur er rett, til å vera sjølvstendige. Dei må ikkje berre vera kompromissmakarar og kompromisskunstnarar. Det er aldri rådeleg å gjera mot sitt samvit.

Dette er vilkåra for eit sundt folkestyre. Det treng menn, ikkje »politikarar«. Folkestyret er i vår tid i ei krise. Mange misser trua på det fordi det har svikta so ofte i dette som vi har nemnt. Her i vårt land vert jo sjølvstyret i kommune og skulestell og skattevesen meir og meir trengt attende. Byrakratiet er i rask frammarsj. Koss det vil vera med folkestyret i vår tids meining i år 2037, veit ingen av oss.

Men det eg vil streka under er dette: Grunlaget for eit sundt folkestyre er av moralsk art. Pliktkjensle, ansvarskjensle, truskap mot det som er rett, er moralske eigenskaper. Men grunlaget for moralen er religionen, hja oss kristendomen. Moralsk og politisk oppløysing er ei fylgje av religiøs oppløysing. Ogso du som ikkje har personleg kristentru, kan leva lenge på den moralske kapital som 900 ars kristeleg tukt og opplæring ved kyrkje og stat har samla upp i folket. Men tilslutt vert denne kapital oppbrukt, um den ikkje stendig vert fornya, og då har ein fallitten i folkelivet.

Pliktkjensla mot andre, evnen til å sjå burt fra eigne interesser, må tilslutt ha sin grunn i tru på Han og lydnad mot Han som seier at det største er å tena andre, å elska næsten som seg sjølv og gjera mot andre som vi vil dei skal gjera mot oss. Ansvarskjensla må tilsist vera bygd på det ansvar som vi har ovanfor Gud, han som vi alle skal gjera rekneskap for. Og truskap mot det vi trur er rett, må ha si rot i dette, at vi ikkje skal ottast menneskje, men vi skal ottast Gud. Det er tilslutt ikkje evner eller

stilling eller kor flinke vi er, som er det avgjerande i livet, men det er karakteren, det moralske. Eit folkestyre må vera bygt på denne grunnvollen, hja veljarane og dei valde. Elles fører det til oppløysing og øydeleggjing og kaos. Og det er slik um dei ytre framsteg og vilkår er aldri so glimrande. For um dei ytre tilhøve skifter, menneskjet i seg sjølv er alltid det same. Det har store og herlege evner nedlagt i seg av skaparen sjølv. Men det har og vonde og øydeleggjande makter i seg, som tyner lukka for ein sjølv og for andre. Det har alltid synda å strida med, no som for 100 og 1000 og 10000 år sidan. Og det har alltid dødens myrke gåte framfor seg, den som gjer alt menneskjelegt tomt og fåfengt, um det er aldri so stort. Alt menneskjelegt er under døden og gløymsla sitt velde. Difor treng menneskjet Gud, fordi det utan han er i synda og døden si makt. All god gåve kjem frå han, han som der ikkje er umbrøyte ved eller skiftande skugge. Alt anna skifter og forgår, han er den ævelege. Alt anna går under, hans nade er utan ende.

Gud er Gud, om alle land lå øde,

Gud er Gud om alle mann var døde.

Gud hjelpe oss alle, dei enkelte av oss, folket i vår bygd, folket i vårt land, å tru på Jesus og tena han, so hans velsigning framleis kan kvila over heimbygda vår som vi elsker, over landet som Gud gav oss, og over dei etter som skal koma etter oss.

Amen.

Våre døde.

1. aug.: Ole Olsson Tommerstøl; g. karmann; f. 1862 i Ardal; alderdom.
5. aug.: Jens Monsson Myklebust; g. karmann; f. 1855; alderdom.

Den vegen alt her på jorda
lyt fara. Josv. 23, 14.

Notisar.

Gudstenester:

18. sund. etter treem., 26. sept.: Aalbøt.
19. sund. etter treem., 3. okt.: Totland.
20. sund. etter treem., 10. okt.: Rugsund.
21. sund. etter treem., 17. okt.: Davik.
22. sund. etter treem., 24. okt.: Aalbøt.

26. sept. og 3. oktober skal det vera kontinuasjon.

Døpte: 1. aug. Anders, f. 11. mai av f. lærar Karl Abrahamsson Hunskar og k. Susanne Gabrielsdtr. (f. Hals).

For 100 år sidan. Døde: 10. sept. 1837 Anna Monsdtr. Yttre Davig, lægdsfattig, 73 år. — 5. sept. Lars Simonsen Gjesdal, husmann, 40 år.

Kvittering for kontingent: Jørgen Eldevik, Petrine Hamnen, Malene Kjøllestad, Martinus M. Reksnes, Kristofer Årdal 3 kr. — Iver Bortneskar, Andreas Husevåg, Iver Furnes, Peder Sørvik, Sivert Ramsevik, Karolus Furnes, Hans Sørvik, Ole K. Bugjerde 2 kr. — Abel Olsbø, Rasmus Husevåg, Iver J. Husevåg, Gabriel Husevåg, lærar Husevåg, Hans K. Indredavik 5 kr. — Andreas Blindheimsvik 1.50. — Marie O. Ramsevik, Edvard Tytingvåg, bankkasserar Rosenlund 2.50. Margrete Krabbestig 1.25. — Tils. kr. 71.75.

Hjarteleg takk til alle.

Dikte av Claus Frimann.

14. Under Indseiling til Norge.

Hilset vær du kjære Land,
Vær velkommet til mit Øie;
Den som Havet maatte ploie,
Efter dig hvor længes han.
Ved at see dig voxe, stige,
Blaane, grønnes, bredes ud,
Hvo vil ei med Glæde sige:
Hidindtil saa hjælp os Gud.

Kom og aabne snart dit Skjød!
Lad din milde Sol os quæge!
Lad os høre Lammet bræge,
Lad os see hvor blomsterstrød
Engen smiler, Kilden springer,
Lad os naae din grønne Skov,
Høre der, hvor Fuglen synger
Elskoves Sang og Herrens Lov.

Stemmende vor Sang med den
Snøe vi der de lette Dandse,
Bryde Green og hænge krands
I vor Hat og gaae igjen,
Og vildfarende i Skyggen,
Søgende forladte Strand,
Klavre gjennom Bjergeryggen
ned igjen til hviden Sand.

Salmeboken.

(Fortsatt fra forrige nr.)

Der har vært kristne generasjoner som av sin rikdom kunde yde veldige tilskudd til skatten i salmeboken. Vi kan fremfor alt tenke på reformasjonen. Men ellers er ingen slekt så fattig og stum at den ikke har sin lille tone å føre inn. Somme tider er dog tilveksten mager. Det må kanskje sies om vår egen tid. Men så trenger vi da salmeboken så meget mere, og så blir dens gave

til oss så meget større. For se, nu kommer alt dette av erfaring og erkjennelse, av be-
kjennelse og vidnesbyrd, som salmeboken rummer — det kommer som uførtjent be-
rikende arv til oss som utgjør menigheten idag! Og vi skal få lov til å gå inn i og op i det gamle kor. Og ta til oss og gjøre til vårt eget så meget vi bare formår. Og finne støtte og styrke for vårt liv som kristne. Og blande våre stemmer med alle de andres i den store slektenes samsang! Der skal vi finne som alle før oss at salmeboken eier uttrykk for alt vi trenger høre og alt vi gjerne vil si. Den innbyr: Lytt — og syng med! Med denne gave og i dette ærend kommer salmeboken ikke bare til den forsamlede menighet, men også til den lille krets av kristne, også til den enkelte troende i hans ensomme liv og strid. Somme salmebøker gir direkte anvisning på å bli oppfattet slik. De heter salmebok for kirke og hus (Hauge) eller for kirke, hjem og skole (nynorsk). Men heller ikke gamle Landstad som bare kort og godt kaller sig »Kirkesalmebok«, glemmer å rekke tone til den som sitter alene og trenger den mest av alle:

Nar andre til kirke mon gange,
da sitter jeg her uti vra;
de kvæder sa lillige sange,
men jeg ma ei høre derpå.
Min sang er å sukke og klage,
sa skrider de hellige dage
for mig som de virke — i kval.

Når salmeboken er hvad den skal være — moder Kirkes bok for alle sine barn — da rummer den megen slik hjelp for de adspredte barn. Samtidig som den bringer menighetens hilsen og hele liv inn i deres kammer.

Salmeboken representerer ikke bare det kristelig beste, men også noget av det skjønneste som kirken har frembragt. Ja, noget av det fineste som menneskeånd i det hele har ydet. Dette gjør salmeboken til en farlig bok. Den frister til å se livets alvorligste realiteter i poesienes fagre skjær. Den lokker til å forveksle sannhet med skjønnhet og vilje med stemming. Den kan forlede til estetisk nydelse istedenfor å føre til kristelig livsavgjørelse. Men også Bibelen taler skjønt; også den er en farlig bok for den som kommer bare med den estetiske

innstilling. For også i bøger finner man egentlig bare det man leter efter.

Men Bibel og salmebok er like også i dette, at skjønnheten bare er en tjener for sannhetsordet. Midt inne i den skjønne »Ordets urtegård« troner Herren. Hver blomst bøier sitt hode for ham og hver liten fugl synger ham sin hyldest. Og hvert menneske som først har sett Herren som sin Herre og Frelser, vet at intet er skjönt nok til å tolke hans ære og hjertets takk og kjærlighet til ham. Og så priser man salmeboken også for den hjelpen.

Efter sogneprest **Smemo.**

Sogneprest Magelssen. (III).

(Forts.)

Han erkjente det snart som en Guds kjærlige og vise styrelse at han her på prestegårdens nærmeste nabogård møtte en av sine formenn i embedet, den alderstegne og ærverdige prost Frimann med hans rike livserfaring; og i ham fant en alltid trofast venn og faderlig rådgiver. Tidt og ofte vandret far ut til Frimannslund for å tilbringe en hyggelig, lærerik og opmuntrende stund sammen med den gamle prost og dikter, hvis død etterlot et stort savn i fars hjerte. Dette fremgår også så vakkert i fars minnetale over ham ved hans begravelse. Der uttaler han bl. a. følgende: »Ungdommen skal ikke lenger suge visdommens ord fra dine leber, min ånd skal ikke lenger frydes ved din vennelude og faderlige omgang. Hvor vil jeg søke efter dig på de vante steder! Hvor oplever jeg atter de timer hvori vidd og næsten 3 menneskealdres erfaring jog den alltid flyktende tid med så uimøstaelig kraft behagelig hen! En smilende og fortryllende ø på livets store oseaan! Velsignet er ditt minne, Claus Frimann. Jeg tar erindringer om dig med mig som mine stille timers beskjeftigelse, prisende den Gud som lot mig finne dig og dine, i hvis krets mit livs behageligste timer er rundne hen. Velsignet og atter velsignet være ditt minne! Ditt navn leve hos de kommende slekter! Det skje! Det skje!»

I sin sønn, proprietær Peder Harboe Frimann, hadde dikteren en trofast og kjærlig støtte i sin alderdom. Som det like fra gut-

tens tidlige barneår av hadde vært farens bestrebelse å opdrage ham i gudsfrykt og betrygge hans fremtids vel, således var det sønnens høieste og lykkeligste glede i takknemmelig kjærlighet å være alt for faren i hans alderdoms dager. Der levedes på Frimannslund et lykkelig og harmonisk familjeliv, som drog alle hjerter til sig.

»Vi fraskilte barn.«

På et hospital i en engelsk storby lå en ung norsk sjøgutt. Alene lå han der, dag efter dag, uten å kunne tale med de andre patienter, da han ikke kunde engelsk. Han hadde vært utsatt for et ulykkestilfelle ombord, og jeg visste at han derfor hadde rett til fri hjemreise når han blev frisk. For å opmuntre ham begynte jeg en dag å tale med ham om hvor hyggelig det skulde bli når han nu snart blev frisk og kunde reise hjem. Da blev han med ett så forstemt at jeg forstod at jeg hadde berørt et sårt punkt. »Kanskje far og mor ikke lever,« sa jeg. »Jo, de lever begge to, men de er skilt og gift igjen hver på sin kant og har barn i sine nye ekteskap. Så jeg har ingen å reise til, jeg har ikke noget hjem, jeg er likesom satt utenfor.«

S. G.

Hvad skal jeg tale om?

En engelsk prest besøkte en vantro mann på hans dødsleie.

— Jeg har sendt bud efter Dem, sa den døende, ikke for å tale om religionen, for det tror jeg ikke på, men for den vennlighet som De alltid har vist mot mig og mine.

— Vil De svare mig på et spørsmål? sa presten.

— Ja, forutsatt at det ikke er om religionen.

— Som De kanskje vet skal jeg tale i aftnen. Mange kommer visstnok for å høre, mest fattige folk, som likesom De vil se døden for sig. Jeg spur Dem nu: Hvad skal jeg tale om?

Der blev dyp taushet en lang tid. Med tårefylte øine og skjelvende stemme kom så følgende uventede svar: Tal til dem om Kristus — tal allikevel om Kristus!